

Sygn. akt VU 6077/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 15 lipca 2014 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn akt VU 6077/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lipca 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. S. (1) prawa do emerytury, z uwagi na to, iż nie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 września 1990 roku w (...) w O., ponieważ analiza przedłożonych dokumentów nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza.

W odwołaniu z dnia 24 lipca 2014 roku wnioskodawca Z. S. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury. Zaskarżonej decyzji wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisu art. 184 § 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Wnioskodawca zgłosił wnioski dowodowe w postaci załączenia dokumentów z akt osobowych z zatrudnienia w (...) w O., w (...) w G. i Z. C. – W. w T. Ponadto zgłosił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z (...) w W. w celu określenia czy praca przy prostowaniu blach samochodowych za pomocą palnika acetylenowo tlenowego jest pracą tożsamą z pracą spawacza wskazaną w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w wykazie A dział XIV poz. 12 oraz ile godzin efektywnej pracy w ciągu normowanego czasu dnia pracy w charakterze spawacza zgodnie z obowiązującymi przepisami w latach 1978-90 zobowiązany był wykonać pracownik zatrudniony jako spawacz gazowo elektryczny przy pracach związanych z cięciem gazowo elektrycznym, prostowaniem blach przy pomocy palnika gazowego, spawaniu elektrycznym elementów ogrodzeń, naprawie instalacji grzewczej polegającej na wycinaniu i ponownym spawaniu elementów instalacji czy stosowano skrócony godzinowo czas pracy dla pracowników będących spawaczami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. S. (1), urodzony w dniu (...) 1950 roku, złożył w dniu 24 grudnia 2012 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akta ZUS plik II)

Decyzją z dnia 21 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. S. (1) prawa do emerytury z uwagi na brak stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy ustalił, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku miał okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 29 lat, 8 miesięcy i 8 dni, w tym 28 lat, 11 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 8 miesięcy i 14 dni okresów nieskładkowych oraz 7 lat. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach okres pracy w wymiarze 7 lat, 5 miesięcy i 3 dni .

(dowód: decyzja z dnia 21 stycznia 2013 roku k. 29 akt ZUS plik II)

Od decyzji powyższej wnioskodawca Z. S. (1) wniósł w dniu 12 lutego 2013 roku odwołanie wnosząc o jej zmianę, zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 15 lipca 1978 roku do 30 września 1990 roku w charakterze spawacza i przyznanie prawa do emerytury.

(dowód: odwołanie k. 2-3 akt VU 179/13 w związku z k. 17v akt)

Z. S. (1) w okresie od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 września 1990 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) w O. w charakterze mechanika samochodowego-spawacza.

Wnioskodawca podczas zatrudnienia w (...) w O. świadczył pracę w warsztacie samochodowym znajdującym się na prywatnej posesji swojego teścia T. C. w W., gdzie również mieszkał. T. C. był kierownikiem warsztatu samochodowego i bezpośrednim przełożonym wnioskodawcy. T. C. zmarł w 1988 roku. Po jego śmierci prowadzenie warsztatu samochodowego przejął Z. S. (1). Wnioskodawca zajmował się pracami blacharskimi przy naprawie samochodów. Do jego codziennych obowiązków związanych z tymi pracami należało wycięcie uszkodzonych elementów blachy palnikiem gazowym, prostowanie (wybijanie) blachy młotkiem oraz spawanie blach. Poza tym wnioskodawca robił i remontował piece węglowe C.O. w szkołach, ogrodzenia metalowe, bramy ogrodzeniowe.

(dowód: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w P. w sprawie VU 179/13 k. 60-65; zeznania świadka K. C. – protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2013 roku od minuty 10.53 do 19.20; zeznania świadka L. C. - protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2013 roku od minuty 20.18 do 31.00; zeznania świadka B. S. - protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2013 roku od minuty 31.17 do minuty 44.45; zeznania wnioskodawcy - protokół rozprawy z dnia 24 maja 2013 roku od minuty 3.00 do minuty 20.30 w związku z k. 17v akt)

Dodatkowo wnioskodawca był zatrudniony w Zespole Szkół Rolniczych Centrum (...) w W. jako nauczyciel praktycznej nauki zawodu spawacza w okresie od dnia 1 września 1976 roku do 30 czerwca 1981 roku na podstawie umowy zlecenia (z wyłączeniem okresów wakacji), a od dnia 1 września 1981 roku do dnia 30 czerwca 1982 roku na podstawie umowy o pracę.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 17 listopada 2010 roku – k. 8 akt kapitałowych) Wyrokiem z dnia 31 maja 2013 roku w sprawie VU 179/13 Sąd Okręgowy w P. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 21 stycznia 2013 roku.

(dowód: wyrok z dnia 31.05.2013 roku k. 55 akt VU 179/13)

Sąd Okręgowy w P. w sprawie VU 179/13 w uzasadnieniu rozstrzygnięcia podniósł, iż sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w O. był niesporny w świetle załączonego do akt sprawy świadectwa pracy. Spornym pozostawał natomiast charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 września 1990 roku, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Jak podkreślił Sąd Okręgowy w będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach za sporny okres. A zatem to na nim zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania, że taką pracę rzeczywiście w spornym okresie wykonywał.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie sprostował temu obowiązkowi. Z zeznań zgłoszonych przez wnioskodawcę świadków K. C. (teściowej wnioskodawcy) oraz sąsiadów: L. C. i B. S. wynika, że Z. S. (2) w spornym okresie w warsztacie samochodowym prowadzonym przez teścia zajmował się pracami blacharskimi przy naprawach samochodów tj. wycinał blachę palnikiem gazowym, prostował blachę młotkiem i spawał blachę, a nadto robił i remontował piece centralnego ogrzewania (piece węglowe), robił metalowe bramy i ogrodzenia. Większość tych prac była pracami spawalniczymi (wycinanie i spawanie blach, spawanie ogrodzeń i bram). Nie mniej poza nimi wnioskodawca wykonywał też inne prace, które takiego charakteru nie miały, a mianowicie prostowanie (wybijanie) blach samochodowych. Również prace związane z budową i naprawą pieców węglowych, mimo iż zawierały w sobie elementy spawania, nie były wyłącznie pracami przy spawaniu, gdyż wymagały wykonania szeregu innych niż spawalnicze prac, choćby przygotowanie projektu technicznego, przygotowanie materiału, złożenie. Wnioskodawca potrzebował także czasu na to, aby dojechać do miejsca, gdzie dany piec był naprawiany (szkoła) bądź gdzie było budowane ogrodzenie.

Jak podkreślił Sąd Okręgowy dokonując ustaleń faktycznych na podstawie materiału dowodowego w spornym okresie od 1 września 1978 roku do 30 czerwca 1982 roku wnioskodawca pracował również w szkole jako nauczyciel praktycznej nauki zawodu w zakresie spawalnictwa. Praca w takim charakterze nie jest pracą w szczególnych warunkach, a w szczególnym charakterze. Praca w warunkach szczególnych i praca w szczególnym charakterze to dwie odrębne kategorie prawne i faktyczne. Ustawodawca wyklucza łączenie ze sobą tych dwóch okresów prac przy ustalaniu okresów zatrudnienia warunkujących nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 roku, II UZP 10/05, OSNP 2006, nr 1-2, poz. 21). Na marginesie należy dodać, że na podstawie umowy o pracę wnioskodawca pracował tylko od 1 września 1981 roku do 30 czerwca 1982 roku, wcześniej bowiem był zatrudniony w szkole nie na podstawie pracowniczego stosunku pracy, a umowy zlecenia, co wyklucza zaliczenie takiej pracy do pracy w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy powołał się na art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest przy tym ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi zatem przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku, I UK 393/10, Lex nr 950426).

W ocenie Sądu Okręgowego poczynione ustalenia nie pozwalają uznać, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy spawaniu, która to praca jest zaliczana do prac wykonywanych w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział XIV poz. 12 będącego załącznikiem do rozporządzenia.

Oprócz bowiem prac, które w sposób szkodliwy oddziaływały na jego zdrowie, w ramach dobowego czasu pracy, wykonywał także inne czynności, które takiego negatywnego wpływu nie miały.

Tymczasem z zestawienia § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000r. II UKN 39/00, (OSNAP 2002/11/272) warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie udowodnił, aby pracował w warsztacie samochodowym każdego dnia po 12 albo i więcej godzin, przy czym co najmniej 8 godzin dziennie przy spawaniu. Jego zeznania w tej części Sąd uznał za gołosłowne. Wnioskodawca nie dysponuje żadnymi dokumentami, które mogłyby to potwierdzić. Nie można uznać za dowód w sprawie co do ilości świadczonej pracy zeznań sąsiadów i teściowej wnioskodawcy. Osoby te jako nie pracujące razem z wnioskodawcą w warsztacie, nie mogą dysponować wiarygodną wiedzą na temat ilości przepracowanych przez wnioskodawcę godzin, w tym tych przy spawaniu. Teściowa zeznała zresztą, że w warsztacie samochodowym bywała rzadko, bo sama pracowała zawodowo w tym okresie. Również sąsiedzi nie byli stałymi bywalcami warsztatu. To, że warsztat samochodowy był otwierany rano i zamykany wieczorem, nie świadczy o tym, że wnioskodawca pracował w nim od rana do wieczora. Jest to niewiarygodne, jeśli zważyć że w okresie od 1987 roku do 1982 roku wnioskodawca dodatkowo wykonywał prace nauczyciela.

Skoro zatem wnioskodawca w spornym okresie wykonywał w ramach dnia roboczego oprócz prac w warunkach szkodliwych (spawanie), także prace nie zaliczane do prac w warunkach szczególnych (prace blacharskie – prostowanie blach, praca nauczyciela), to nie można uznać że pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Jest to zaś warunek niezbędny do zaliczenia danego okresu pracy do pracy w warunkach szczególnych. W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów - wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu - pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymaganej do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym - innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 roku, II UK 306/07, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 października 2012r., I UK 287/12)

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca nie spełnił podstawowego warunku, od którego zależy przyznanie prawa do emerytury, a mianowicie nie wykazał 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, Sąd Okręgowy uznał w sprawie VU 179/13, że wydana przez organ rentowy decyzja jest prawidłowa, a zatem brak podstaw do uwzględnienia odwołania.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku w sprawie VU 179/13.

(dowód: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w P. w sprawie VU 179/13 k. 60-65)

Wyrok w sprawie VU 179/13 stał się prawomocny w dniu 2 lipca 2013 roku.

(okoliczność bezsporna)

W skardze z dnia 5 grudnia 2013 roku pełnomocnik Z. S. (1) wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 maja 2013 roku, w sprawie V U 179/13 poprzez jego zmianę i uwzględnienie odwołania Z. S. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oddział

w T. z dnia 21 stycznia 2013 roku odmawiającej przyznania emerytury. Jako podstawę wznowienia wskazał przepis art. 403 § 2 k.p.c. zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia „okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W uzasadnieniu skargi pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż podczas poprzedniego postępowania, Z. S. (1) nie mógł przedstawić innych poza świadectwem pracy z dnia 1 grudnia 2004 roku wystawionym przez Związek (...) w Ł., dokumentów dotyczących okresu zatrudnienia w (...) w O., gdyż korespondencja sądu do wystawcy tego dokumentu wracała. Dopiero w dniu 22 października 2013 roku a więc po wydaniu wyroku w przedmiotowej sprawie co nastąpiło w dniu 31 maja 2013 roku, po ustaleniu że istnieje Związek (...) w W. wystąpiono o sprawdzenie czy istnieją akta osobowe i odnaleziono jej w W.. Pełnomocnik podniósł, iż wprawdzie akta te są szczątkowe, jednak znajdują się w nich dowody-dokumenty, których Sąd Okręgowy w P. nie znalazł podczas rozpoznania sprawy a ubezpieczony nie wiedział, gdzie się one znajdują i nie mógł ich przedstawić, co miałoby wpływ na wynik sprawy, a świadczą one o zatrudnieniu ubezpieczonego jako spawacza, a ta praca jest pracą w warunkach szczególnych.

(dowód: skarga k. 2-3 w aktach sprawy VU 1563/13)

Postanowieniem z dnia 26 marca 2014 roku Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V odrzucił skargę o **wznowienie postępowania**.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd podał, iż wskazane przez pełnomocnika wnioskodawcy okoliczności i dowody nie mogą stanowić podstawy wznowienia, na którą się powołuje. Rzeczywiście dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) w O. w postaci wniosku z dnia 15 lipca 1978 roku o przyjęcie do pracy w charakterze spawacza oraz kwestionariusz osobowy, są dokumentami którymi wnioskodawca w poprzednim postępowaniu nie dysponował. Nie spełniają one jednak przesłanki z art. 403 § 2 kp.c. Jak wynika z akt poprzedniej sprawy VU 179/13 Sąd Okręgowy poszukiwał akt osobowych wnioskodawcy ze wskazanej Spółdzielni Pracy. Wnioskodawca w piśmie z dnia 5 marca 2013 roku wskazał, iż akta osobowe z okresu zatrudnienia w tej spółdzielni przechowywane są w Związku (...) w Ł. pod adresem (...)-(...) Ł. ul. (...). Pierwsza korespondencja Sądu wróciła z adnotacją „adresata nie zastałem” (k. 23). Również ponowna korespondencja Sądu wysłana na wskazany adres powróciła z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie” (k. 37). W piśmie z dnia 19 kwietnia 2013 roku (k. 36) pełnomocnik wnioskodawcy poinformował, że po osobistym sprawdzeniu adresu Związku (...) w Ł. ul. (...), nie ma pod tym adresem ww. archiwum. Ponadto podniósł, iż nikt nie mógł wskazać adresu pod który przeniesiono ww. archiwum. Na rozprawie w dniu 24 maja 2013 roku pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, iż adres gdzie miały być przechowywane akta osobowe wnioskodawcy jest nieaktualny i nie wie gdzie mogą być przechowywane akta. Pełnomocnik wnioskodawcy nie wnosil o odroczenie terminu rozprawy celem ustalenia adresu wskazanego archiwum. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 31 maja 2013 roku oddalił odwołanie Z. S. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmawiającej prawa do emerytury.

Sąd podniósł, że ze skargi o wznowienie wynika, iż dopiero w trakcie dokładnych i skrupulatnych poszukiwań, pełnomocnik wnioskodawcy w dniu 22 października 2013 roku ustalił adres Związku (...) w W. i zwrócił się o udostępnienie akt osobowych dotyczących Z. S. (1). Archiwum przekazało pełnomocnikowi wnioskodawcy kserokopie wniosku o przyjęcie do pracy z dnia 15 lipca 1978 roku oraz kwestionariuszu osobowego, załączone do przedmiotowej skargi o wznowienie. Z powyższych okoliczności wynika, iż niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu ze wskazanych dokumentów wynikała niejako z braku bardziej czynnego działania zarówno pełnomocnika jak i wnioskodawcy. Nic nie stało bowiem na przeszkodzie, aby pełnomocnik złożył wniosek o odroczenie terminu rozprawy celem ustalenia adresu archiwum, co jak się okazało, było możliwe. Strona w poprzednim postępowaniu winna dołożyć wszelkich starań, aby ten adres został ustalony. Obiektywnie więc oceniając, pełnomocnik wnioskodawcy miał możliwość skorzystania z tych dowodów w poprzednim postępowaniu. Te dowody istniały w trakcie toczącego się postępowania VU 179/13 i były obiektywnie możliwe do ujawnienia dla strony. Wystarczyło jedynie złożyć wniosek o odroczenie rozprawy, celem ustalenia prawidłowego adresu archiwum. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 lutego 1999 roku (II CKN 807/98, opubl. L.) niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z

określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła.

Ponadto Sąd Okręgowy podkreślił, podstawą wznowienia nie może być nowa okoliczność lub nowy środek dowodowy, który, nawet gdyby został powołany w poprzedniej sprawie, nie mógłby mieć wpływu na jej wynik. W sprawie VU 179/13 Sąd Okręgowy prowadził postępowanie dowodowe w zakresie ustalenia charakteru pracy wykonywanej w (...) w O.. Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków oraz samego wnioskodawcy oraz z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego oraz w aktach sprawy. Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd Okręgowy uznał, iż wnioskodawca podczas zatrudnienia ww. Spółdzielni nie pracował w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu wyroku podniósł, iż wnioskodawca wykonywał w ramach dnia roboczego oprócz prac szkodliwych (spawanie) także inne prace nie zaliczane do prac w warunkach szczególnych (prace blacharskie – prostowanie blach, praca nauczyciela), więc nie można uznać aby pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. W tym miejscu wskazać również należy, iż o pracy w warunkach szczególnych nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj rzeczywiście wykonywanej pracy. Tym samym dwa dokumenty złożone przez wnioskodawcę w postaci wniosku o zatrudnienie oraz kwestionariusz osobowy, **nie mogą świadczyć o rodzaju pracy wykonywanej przez wnioskodawcę,** a tym samym być podstawą do wznowienia postępowania.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o dyspozycję zawartą w art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę uznając, że nie została oparta na ustawowej podstawie wznowienia.

(dowód: postanowienie k. 20 z uzasadnieniem k. 24-26, płyta k. 33 w aktach sprawy VU 1563/13)

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2014 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi w sprawie III AUz 76/14 oddalił zażalenie wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 26 marca 2014 roku.

(dowód: postanowienie k. 37 z uzasadnieniem k. 38-39 w aktach sprawy VU 1563/13)

Z. S. (1), urodzony w dniu (...) 1950 roku, złożył w dniu 11 kwietnia 2014 roku kolejny wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1 akt ZUS plik I; wniosek o emeryturę k. 1-3 akt ZUS plik II)

Do wniosku wnioskodawca dołączył dokumenty z akt osobowych w postaci: podania o przyjęcie do pracy w (...) w P. w charakterze spawacza gazowo – elektrycznego z dnia 15 lipca 1978 roku, życiorys, kwestionariusz osobowy, którym wskazano zatrudnienie wnioskodawcy od dnia 15 lipca 1978 roku w (...) w O. jako spawacza; karty płac ze wskazanym zryczałtowanym wynagrodzeniem.

(dowód: podanie o przyjęcie do pracy z dnia 15 lipca 1978 roku k. 2 akt ZUS plik I, życiorys k. 3 akt ZUS plik I, kwestionariusz osobowy k. 4 akt ZUS plik I; karty płac k. 5-10 akt ZUS plik I)

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się okresem ubezpieczenia w wymiarze 29 lat, 8 miesięcy i 8 dni, w tym 7 lat, 5 miesięcy i 3 dni stażu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy zatrudnienia:

- od dnia 18 września 1968 roku do dnia 12 sierpnia 1968 roku, od dnia 18 września 1968 roku do dnia 22 kwietnia 1970 roku, od dnia 17 maja 1972 roku do dnia 6 kwietnia 1974 roku w (...) w G. jako spawacza elektrycznego;

- od dnia 18 czerwca 1974 roku do dnia 29 kwietnia 1978 roku w (...) W. w T. jako spawacza.

Organ rentowy nie uwzględnił okresu zatrudnienia od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 września 1990 roku w (...) w O., ponieważ analiza przedłożonych dokumentów nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza.

W świadectwie pracy z dnia 1 grudnia 2004 roku wystawionym przez Związek (...) wnioskodawca w spornym okresie był zatrudniony na stanowisku mechanika samochodowego- spawacza. W pkt 4 ppkt 8 świadectwa nie wskazano, aby wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

(dowód: decyzja z dnia 15 lipca 2014 r. k. 26 akt ZUS plik I; odpowiedź na odwołanie k.5-6; świadectwo pracy z dnia 1.12.2004 roku k. 9 akt kapitałowych)

W świadectwie pracy z dnia 30 czerwca 1990 roku wystawionym przez (...) -Usługową Spółdzielnię Pracy w O. pracodawca wskazał jako stanowisko pracy wnioskodawcy zatrudnionego w okresie od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 czerwca 1990 roku – mechanik samochodowy-spawacz. W świadectwie pracy nie wskazano okresów zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych.

(dowód: świadectwo pracy w aktach osobowych)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a

jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w trakcie toczącego się postępowania, tj. w dniu (...) 2014 roku ukończył 60 lat i nie jest członkiem OFE.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wystąpił ponownie z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury i organ rentowy ponownie odmówił mu tego prawa, nie zaliczając do okresu pracy w warunkach szczególnych ponownie okresu zatrudnienia od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 września 1990 roku w (...) w O., ponieważ analiza przedłożonych dokumentów nie pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza. W postępowaniu wszczętym na skutek poprzedniego wniosku z dnia 24 grudnia 2012 roku Sąd Okręgowy w P. w sprawie V U 179/13 prowadził postępowanie dowodowe w zakresie ustalenia charakteru wykonywanej w spornym okresie pracy przez Z. S. (1). Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 31 maja 2013 roku oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 21 stycznia 2013 roku nie uznając, aby wnioskodawca w tym okresie tj. od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 września 1990 roku w czasie zatrudnienia w (...) w O., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza. Sąd Okręgowy przeprowadził przy tym w sprawie VU 179/13 szczegółowe postępowanie

dowodowe uwzględniając wnioski dowodowe wnioskodawcy, ocenił dowody z dokumentów załączonych do akt, jak i przesłuchał zgłoszonych przez wnioskodawcę świadków na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie. Rzeczywisty charakter pracy wnioskodawcy był zatem ustalany przez Sąd Okręgowy w sprawie VU 179/13, który ustalił, że wnioskodawca faktycznie nie wykonywał pracy spawacza w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w nioskodawca bowiem w ramach dnia roboczego oprócz prac szkodliwych, jakie niewątpliwie wykonywał tj. spawanie, wykonywał także inne prace nie zaliczane do prac w warunkach szczególnych (prace blacharskie – prostowanie blach młotkiem, co wynikało z zeznań samego wnioskodawcy k.51 oraz praca nauczyciela – na podstawie umów zlecenia do 30 godzin tygodniowo). Na tej podstawie Sąd Okręgowy stwierdził, iż nie można uznać, aby wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Podstawą ustaleń faktycznych były zarówno częściowe zeznania świadków i samego wnioskodawcy w zakresie uznanym przez sąd za wiarygodny oraz zgromadzone w sprawie dokumenty.

Powyższy prawomocny wyrok Sądu Okręgowego nie tylko nie mógł pozostać bez wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy dotyczącej odwołania wnioskodawcy od decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury, lecz z uwagi na treść regulacji zamieszczonej w art. 365 § 1 k.p.c. miał charakter wiążący nie tylko dla stron i sądu, który go wydał, lecz również dla innych sądów oraz organów państwowych i administracji publicznej. Wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca orzeczenia merytorycznego, do którego należy wyrok oddalający odwołanie, musi być brana pod uwagę w kolejnym postępowaniu, w jakim pojawia się dana kwestia, nie podlegająca ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 roku, I UK 239/10, LEX).

W niniejszej sprawie wnioskodawca dołączył do ponownego wniosku o emeryturę dokumenty z akt osobowych. Złożenie tych dokumentów i wydanie tej nowej decyzji uprawniało ubezpieczonego do złożenia od niej odwołania i zobowiązywało sąd do sprawdzenia prawidłowości zaskarżonej decyzji.

Wskazać w tym miejscu należy, iż w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych wydanie nowej decyzji przez organ rentowy nie zawsze uprawnia do wniesienia odwołania do Sądu i nie zawsze nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, ponieważ o tożsamości przedmiotu sporu decyduje nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach skierowanych do organu rentowego, ale także stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu sądowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2012 r., I UK 299/11). Podkreślenia także wymaga, że na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych rozstrzygnięcia w przedmiocie przyznania prawa do emerytury często dotyczą stanu faktycznego sprzed kilkudziesięciu lat, a poszukiwania środków dowodowych, zarówno osobowych jak i dokumentacji są znacznie utrudnione, zarówno z uwagi na upływ czasu (zgony świadków, likwidację przedsiębiorstw, zaginięcia dokumentów czy zmiany adresów zamieszkania świadków), jak i z uwagi na zmienne w czasie wymogi niezbędne do uzyskania prawa do świadczenia, często nie będące tożsame z wymogami określonymi umową społeczną w chwili ich spełnienia. Zwrócić należy również uwagę, że rozstrzygnięcia sądowe w tych sprawach ustalają treść łączącego strony stosunku prawnego w chwili wyrokowania, to nowe zdarzenia zachodzące po uprawomocnieniu się orzeczenia mogą spowodować przekształcenie treści praw i obowiązków stron stosunku ubezpieczenia społecznego, gdyż nie jest wykluczone spełnienie się lub upadek przesłanek materialnoprawnych prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2005 roku, I UK 11/05, OSNP 2006/5-6/98).

W okolicznościach jednak niniejszej sprawy załączone wybiórcze dokumenty z akt osobowych nie mogły stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji z dnia 15 lipca 2014 roku.

W ocenie sądu załączone do akt dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy nie wpłynęły na prawo wnioskodawcy do emerytury. Dokumenty te bowiem nie rozstrzygały w sposób jednoznaczny, stanowiący jaki był charakter pracy wnioskodawcy, w tym w szczególności czy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza. Wynika z nich jedynie, iż w dniu 15 lipca 1978 roku wnioskodawca ubiegał się o przyjęcie do pracy w (...) w O. w charakterze spawacza. Oba dokumenty, w których jest mowa o stanowisku spawacza, tj. ww. podanie o

przyjęcie do pracy oraz kwestionariusz osobowy, pochodzą z okresu, gdy wnioskodawca ubiegał się o zatrudnienie w takim charakterze w Spółdzielni. Podobnie wyłącznie z datą 15 lipca 1978 roku w legitymacji ubezpieczeniowej znajduje się zapis spawacz, mimo zaś zobowiązania do złożenia kserokopii dalszych stron legitymacji i oryginału legitymacji, wnioskodawca nie okazał jej sądowi. Strona legitymacji z roku 1978 roku była przy tym dokumentem znanym i organowi rentowemu i Sądowi przy rozpoznawaniu sprawy VU 179/13. Ww. dokumenty, w szczególności „nowe” dokumenty na które powoływał się wnioskodawca w niniejszej sprawie, zatem absolutnie nie świadczą o tym, w jakim charakterze faktycznie wnioskodawca został zatrudniony, w szczególności zaś nie stanowią dowodu na okoliczność, jakie czynności wnioskodawca faktycznie wykonywał przez cały okres zatrudnienia w Spółdzielni, tj. w okresie 1978 roku – 1990 roku oraz w jakim dziennym wymiarze czasu pracy wykonywał poszczególne czynności. W szczególności nie stanowią dowodu na twierdzenia wnioskodawcy, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie prace spawacza. Okoliczności te są sporne i są o tyle konieczne do ustalenia, iż w znajdującym się w aktach osobowych świadectwie pracy wnioskodawcy wystawionym w dniu 30 czerwca 1990 roku przez samego pracodawcę, tj. przez (...) -Usługową Spółdzielnię Pracy w O. i to bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy, pracodawca wskazał jako stanowisko pracy wnioskodawcy zatrudnionego w okresie od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 czerwca 1990 roku – mechanik samochodowy - spawacz. Dokument ten jest zatem o tyle istotny, iż wystawił go sam pracodawca, bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy. Również w świadectwie pracy z dnia 1 grudnia 2004 roku wystawionym przez Związek (...) wskazano, iż wnioskodawca w spornym okresie był zatrudniony na stanowisku mechanika samochodowego - spawacza. Ponadto w ww. świadectwach pracy ani pracodawca ani archiwum nie wskazali, aby wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Żadne z tych świadectw pracy nie było kwestionowane przez wnioskodawcę. Dokumenty zatem znajdujące się w aktach osobowych a sporządzone przez wnioskodawcę ubiegającego się o pracę, tj. przed zatrudnieniem oraz świadectwo pracy wystawione przez pracodawcę w dniu 30 czerwca 1990 roku i świadectwo pracy wystawione na ich podstawie przez Związek (...), były ze sobą rozbieżne w zakresie określenia stanowiska pracy zajmowanego przez wnioskodawcę.

Tymczasem nie budzi żadnej wątpliwości, co podnosił również wnioskodawca w odwołaniu, iż nie nazwa stanowiska pracy określona w dokumentach decyduje o fakcie wykonywania prac w warunkach szczególnych, a faktycznie wykonywana praca przez ubezpieczonego. Okoliczności wykonywania pracy w warunkach szczególnych musi wykazać wnioskodawca. Tym bardziej, gdy z dokumentów nie da się poczynić ustaleń na te okoliczności i gdy z dokumentów wynikają sprzeczne ze sobą informacje.

Okoliczności dotyczące charakteru pracy wnioskodawcy, dokładnego ustalenia jakiego rodzaju czynności wykonywał wnioskodawca, ile czasu poświęcał na wykonanie tych czynności, był przedmiotem szczegółowego postępowania dowodowego w sprawie VU 179/13. W sprawie tej wnioskodawca właśnie na ww. okoliczności powołał dowód z zeznań świadków i swoich zeznań. Zeznania te podlegały ocenie w konfrontacji z dostępną na danym etapie dokumentacją. Sąd poczynił zatem szczegółowe ustalenia na ww. okoliczności. Organ rentowy oraz Sąd w sprawie VU 179/13 nie dysponował co prawda dokumentami z akt osobowych z zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w O. z okresu 1978 -1990 roku, jednakże był w posiadaniu świadectwa pracy z dnia 1 grudnia 2004 roku wystawionego przez Związek (...) oraz Zaświadczenia Rp-7, w którym wskazano jako stanowisko zatrudnienia wnioskodawcy – mechanik samochodowy - spawacz. Był również w posiadaniu świadectwa pracy z dnia 17 listopada 2010 roku wystawionego przez Zespół Szkół Zawodowych Rolnicze Centrum (...) w W., z którego wynikało, iż w okresie od 1 września 1976 roku do dnia 30 czerwca 1982 roku w okresach roku szkolnego wnioskodawca pracował na umowę zlecenia jako nauczyciel praktycznej nauki zawodu, w wymiarze od 9 do 30 godzin tygodniowo. Okoliczności te podlegały ocenie Sądu w sprawie VU 179/13, co jednoznacznie wnikało z uzasadnienia wyroku.

Należało również mieć na uwadze informacje, iż w Zakład (...) prowadził do 1988 roku. Do tego okresu wykonywać miał prace mechaniczne T. C.. Wnioskodawca, co wynikało z zeznań świadków i samego wnioskodawcy przejął zakład po teściu, który zmarł w 1988 roku. Jednocześnie z poczynanych ustaleń wynikało, iż profil działalności zakładu nie uległ zmianie. Nadal zatem w zakładzie wykonywane były prace nie tylko blacharskie, ale i mechaniczne. Takie prace zatem musiał wykonywać wnioskodawca, co odpowiadałoby treści świadectwa pracy z dnia 30 czerwca 1990 roku. Ponadto z treści zaświadczenia o zmianie we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 30 maja 2001 roku

wynikało, iż wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą w postaci Zakładu (...) od dnia 1 października 1990 roku zajmując się do dnia 1 czerwca 2001 roku blacharstwem samochodowym i mechaniką samochodową, zaś od 1 czerwca 2001 roku przedmiotem działalności było blacharstwo, mechanika pojazdowa i ślusarstwo. Dokumenty pośrednio wskazują zatem na przedmiot i charakter pracy wnioskodawcy, w szczególności, iż nie wykonywał on wyłącznie pracy spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy. Powyższe jest skorelowane z zeznaniami świadków i samego wnioskodawcy złożonymi w sprawie VU 179/13, które podlegały ocenie Sądu w tamtej sprawie i skutkowały oddaleniem odwołania od decyzji odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na niezaliczenie ww. okresu pracy wnioskodawcy do prac w warunkach szczególnych.

Złożone w niniejszej sprawie dokumenty nie zdołały podważyć ww. materiału dowodowego. Dokumenty z akt osobowych w szczególności nie pozwoliły na dokonanie innej oceny charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie, gdyż nie wynikało z nich, aby wnioskodawca w tym okresie w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy przypadającego na dane stanowisko pracy wykonywał wyłącznie prace przy spawaniu określone w wykazie A dział XIV poz. 12.

Z tych względów nowe dokumenty z akt osobowych złożone w niniejszej sprawie oraz zeznania wnioskodawcy w danej sprawie w zderzeniu z dowodami w postaci zeznań świadków i samego wnioskodawcy składanymi w sprawie VU 179/13 nie skutkowały dokonanie ustaleń faktycznych odmiennych niż poczynione w sprawie VU 179/13 i nie mogły stanowić podstawy do ustalenia wykonywania przez Z. S. (1) w spornym okresie pracy w warunkach szczególnych. Z częściowych zeznań świadków i samego wnioskodawcy składanych w sprawie VU 179/13 oraz dokumentów zebranych w tamtej sprawie wynikało bowiem, jak wyżej wskazano, iż wnioskodawca oprócz prac spawalniczych wykonywał również inne prace, np. prostowanie blach młotkiem, pracę nauczyciela (nawet do 30 godzin tygodniowo, tj. około 5 godzi w 6 dniowym tygodniu nauki). Zeznania wnioskodawcy złożone w niniejszej sprawie odnośnie okoliczności, iż wykonywał wyłącznie w pełnym wymiarze jego czasu pracy prace spawalnicze były zatem sprzeczne w tym zakresie nie tylko z zeznaniami świadków, dokumentami dotyczącymi umów zlecenia o pracę nauczyciela, świadectwami pracy, ale również z zeznaniami składanymi w sprawie VU 179/13. Tych rozbieżności wnioskodawca nie był w stanie logicznie wyjaśnić. Zeznania te nie znalazły również potwierdzenia w dokumentach, na które powoływał się w niniejszej sprawie wnioskodawca, gdyż jak wyżej wskazano dokumenty te były w swej treści rozbieżne co do określenia stanowiska pracy wnioskodawcy, nie zawierały zaś dokładnych opisów czynności wykonywanych przez wnioskodawcę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zaś ze świadectw pracy wynikało, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia zajmował stanowisko i wykonywał prace mechanika samochodowego i spawacza. Co więcej treść tych świadectw pracy, a pośrednio również dokumentów w postaci świadectwa pracy ze Szkoły i zaświadczenia o wpisie działalności gospodarczej, jak wyżej podniesiono, koreluje z zeznaniami świadków i wnioskodawcy złożonymi w sprawie VU 179/13 w zakresie w jakim wynika z nich, że wnioskodawca w spornym okresie nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy spawacza. Z okresu zatrudnienia bowiem z całą pewnością należałoby wyłączyć okres wykonywania pracy nauczyciela, tj. od dnia 15 lipca 1978 roku do dnia 30 czerwca 1982 roku, oraz okres od 1988 roku, gdy wnioskodawca po śmierci teścia przejął warsztat. Do rozważenia zatem pozostawałby okres około 6 lat i 6 miesięcy, co łącznie z uznanym przez organ rentowy okresem stażu w warunkach szczególnych 7 lat i 5 miesięcy nie dałoby okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przy założeniu oczywiście, iż w pozostałym okresie (ww. 6 lat i 6 miesięcy) wnioskodawca wykonywał wyłącznie prace spawalnicze a nie blacharskie (w tym prace ręczne przy użyciu młotka).

Na marginesie również w tym miejscu podnieść należy, iż dokumenty na które obecnie powołuje się wnioskodawca w postaci podania o pracę czy kwestionariusza osobowego nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzystają zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a są tylko dokumentami prywatnymi, które stanowią jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Dokumenty te same przez się nie tworzą zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawiają. Tym samym Sąd w niniejszym postępowaniu nie może przyjąć na podstawie takich dokumentów, wbrew prawomocnemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 31 maja 2013 roku w sprawie V U 179/13 i wbrew pozostałym spójnym i wiarygodnym dowodom, że wykonywał on w spornym okresie pracę w warunkach szczególnych. Jak wyżej bowiem wskazano, iż o pracy w warunkach szczególnych nie decydują dokumenty pracownicze, ale przede wszystkim charakter wykonywanej

rzeczywiście pracy. A ten charakter został ustalony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie VU 179/13, zaś złożone nowe dokumenty nie pozwoliły na zweryfikowanie charakteru pracy wnioskodawcy i podważenie poczynionych w sprawie VU 179/13 ustaleń faktycznych poprzez dokonanie ustaleń odmiennych.

Sąd zaniechał załączenia akt osobowych z zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w G. i Z. C. – W. w T. Okoliczności pracy wnioskodawcy i charakter pracy w tych zakładach pracy nie był sporny. Okresy zatrudnienia w ww. zakładach został zaliczony przez organ rentowy do stażu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego podlegał oddaleniu. Okoliczności bowiem na jakie miał być powołany był nieprzydatny do rozstrzygnięcia w sprawie. Sprowadzały się one bowiem do abstrakcyjnych sytuacji i założeń, a nie do pracy wykonywanej przez wnioskodawcę. Opinia biegłego zatem na okoliczność oceny czy praca przy prostowaniu blach samochodowych za pomocą palnika acetylenowo tlenowego jest pracą tożsamą z pracą spawacza wskazaną w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w wykazie A dział XIV poz. 12 jest bezprzedmiotowa bez wykazania przez wnioskodawcę, iż faktycznie takie czynności wykonywał. Nawet zaś wykazanie, że takie czynności wnioskodawca wykonywał w trakcie zatrudnienia w spornym okresie, nie jest wystarczające bez wykazania, że prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co powinno być przedmiotem dowodzenia przez wnioskodawcę. Również bezprzedmiotowa i niczego nie wnosząca sprawy byłby dowód z opinii biegłego na okoliczność ile godzin efektywnej pracy w ciągu normowanego czasu dnia pracy w charakterze spawacza zgodnie z obowiązującymi przepisami w latach 1978-90 zobowiązany był wykonać pracownik zatrudniony jako spawacz gazowo elektryczny przy pracach związanych z cięciem gazowo elektrycznym, prostowaniem blach przy pomocy palnika gazowego, spawaniu elektrycznym elementów ogrodzeń, naprawie instalacji grzewczej polegającej na wycinaniu i ponownym spawaniu elementów instalacji czy stosowano skrócony godzinowo czas pracy dla pracowników będących spawaczami. Wnioski opinii wydanej na wskazane okoliczności nie stanowiłyby bowiem dowodu na okoliczność charakteru pracy faktycznie wykonywanej przez wnioskodawcę i faktycznego czasu jej wykonywania przez wnioskodawcę w spornym okresie.

Należy mieć również na uwadze rolę jaką przypisuje opiniom biegłych w sprawach o emerytury i ustalenie charakteru pracy ubezpieczonego orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Zgodnie z utrwalonym w tym zakresie stanowiskiem orzecznictwem ocena, czy pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, nie wymaga na ogół wiadomości specjalnych uzasadniających zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (art. 278 §1 k.p.c.).

Dysponując aktami osobowymi ubezpieczonego i innych pracowników oraz przeprowadzając dowód z ich przesłuchania, sąd władny zatem jest samodzielnie dokonać takiej oceny bez konieczności dopuszczania dowodu z opinii wskazanego specjalisty. Praca w warunkach szczególnych to bowiem w istocie określona sytuacja faktyczna, której kwalifikacji prawnej dokonuje sąd, a nie biegły. Tym samym w tego rodzaju sprawach dowód z opinii biegłego może być dopuszczony wyjątkowo (np. dla wyjaśnienia pewnych kwestii technicznych wymagających wiadomości specjalnych z zakresu technologii produkcji itp.), ale nie dla przesądzenia istoty sporu. (tak wprost Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 14 kwietnia 2015 roku, II Uk 214/14, LEX; z dnia 24 września 2014 roku, III UK 196/13 LEX ; tak też w wyrokach Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 23 października 2014 roku, IIIAUa 2723/13, LEX: w R. z dnia 6 maja 2015 roku, IIIAUa 36/15, LEX).

Wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłaszał zastrzeżenia do postanowienia Sądu o oddaleniu wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.